

FEMADÁČEK

ROČNÍK 5

DNE 20. 9. '98 ČÍSLO 3

Seminář A, který se konal v sobotu odpoledne, byl živý.

Divadlo Oblázek Ostrava - Černošský pán Bůh.....

Úvod - **Milan Schejbal** - Tento text byl již mnohokrát dramatizován, protože si o dramatizaci říká, dramatizace jsou jednou úspěšné, jindy méně. Velmi pěkná byla dramatizace Naivního divadla Liberec.

A již se hrnuly hlasy z auditoria:

- líbilo se mi celé představení jak scénicky, tak i jinak, loutky a pod., šla jsem s nimi od počátku
- až do poloviny jsem měl pocit, že nemají vůbec žádný kontakt s diváky

Milan Schejbal: naznačili sice systém divadla na divadle, ale komunikace od počátku velmi vážla. A jaký jste měli pocit vtaženosti do hry?

- viděla jsem toto představení již jednou - venku - a byla to nuda. Tady jsem se snažila do poloviny chytit, ale moc mi to nešlo. Myslím si, že kdo nezná původní text a další, jako Bibli apod., těžko se do toho vpraví. Navíc jsem více sledovala co jak a dělají, než jak hrají.

Alena Urbanová: Dramatizace není moc valná, nevtahuje mě, chybí srozumitelnost. Chybí jakási červená nit. Něco. Odpověď na otázku, proč to dělali. Dobré jednotlivosti ale dohromady nic.

**RADIO
STYL**
90.2 FM

Mediální partner
FEMAD 98

Milan Schejbal: I já jsem si říkal, proč to dělali a co nám chtějí říct.

Další hlasy účastníků lze shrnout asi takto:

- příliš mnoho příběhů, pro děti příliš složité
- byl jsem zvědav, kam až to chtějí v příbězích dotáhnout
- čekal jsem, jak to hudba rozbalí, ale bohužel
- příliš dlouhé a nic se neděje
- opravdu jsem víc sledoval technickou stránku a ta mě uspokojila
- jistě existuje typ diváka, kterému to stačí jako podívaná

Luděk Richter: Neznalost předlohy a vůbec základu - o čem to je - je na velkou závadu. Je zde vymyšleno mnohé s loutkami, ale je to málo využito a nedotaženo. Dramatizaci sice dělal loutkoherec, ale inscenátoři to s loutkami moc neumí, a proto od nich rychle utíkají. Tématem hry může být i-to, jak je to uděláno, ale pak je nutno najít systém - co tím říkám - a musí mě zajímat co bude dál.

Milan Schejbal: Pokud nerozumím tomu, co se děje, vypínám. Tady třeba ani nevím, že jde o černochoy, úvodní máznutí černí nic neříká. Není to divadelně zpracováno. Jednotlivosti musí spojit záměr. Příběhy nejsou ani správně pointovány. V dramatizaci to je, ale není to zahráno.

Alena Urbanová: Je to velmi těžká látka k dramatizování a bylo by dobré zamyslet se nad tím, co dramatizovat. Samozřejmě, že existuje dětský divák, který si prožije své představení, které nehledá hlubší smysl, ale pak je nutno, aby to jak se hraje bylo hlavním smyslem inscenace.

Bylo ještě mnoho dalších menších či větších připodotknutí, všechna vyzněla v duchu toho, co jsem zaznamenal v těchto řádcích - řada dobrých nápadů, ale chyběla tomu ona „červená nit“.

ZUŠ Žamberk - Kdo řekl mňau

Přesto, že někteří netrpělivě požížlávali cigarety, jelo se dál močálem černým, kolem bílých skal.

Alena Urbanová: Tato inscenace užívá pouze části divadelních zákonitostí.

Dita Nacházelová: Tento způsob komunikace si dovedu velmi dobře představit v mateřské škole - přímý osobní kontakt s dětmi.

Luděk Richter: Právě tak je také toto představení myšleno. Opravdu to není divadlo, hraje se to s dětmi v jiných než divadelních směrech.

Dita Nacházelová: Proto se mi tomu nechce říkat představení. Je to určitý kontakt s dětmi, ale nelze na to klást divadelní míry.

Milan Schejbal: Tady se velmi účelně užívá divadlo v pedagogice. Je tu otázka, zda jde tato komunikace správným směrem, protože je tu předpoklad improvizace. V této komunikaci nelze vymazat děti!

Další připomínky stručně:

- chyběla komunikace s někým
- viděla jsem to již několikrát, trochu to vyčpělo a mám pocit, že chybí vnitřní zaujetí

PhDr. Josef Valenta: DO TŘÍDY ANO, DO DIVADLA NE !

Tentýž soubor - Sluníčko a jeho kamarádi

- Krásná jevištní řeč (češtinářka)
- šikovná interpretka
- tříleté děti by toto přijaly a práce s nimi by měla smysl

Luděk Richter: Ano, toto bylo představení. Fungovalo to, bylo to daleko víc naplněné a je to divadelnější, než předchozí hříčka. Bylo zde málo možností pro „sluníčko“, havránci jich mají daleko víc. K závěru by se mohlo dospívat rychleji.

Milan Schejbal: Bylo znát od počátku vnitřní zapojení a nadšení pro hru. Tím je v komunikaci vyhrána polovina, komunikační kanál byl zapojen a zaplněn beze zbytku.

A již je zde další soubor a další inscenace pro ty, kterým není jasno, jak je to správně, uvádím místo působiště záměrně v jiném pádě:

Hudradlo ze Zlivi !!!! Stopět

A hned první hlasy z davu:

- Proč stopět - to mi uniklo
- Někdy se najednou děly věci a já jsem nevěděl proč a co znamenají (hádky např.)
- Viděli jsme to v Humpolci (tam bydlí Hliník) a bylo to moc pěkné

Luděk Richter: Vše málo připraveno. Smysl boje s mouchami kamsi unikal. Rozpor - byl to hrdina nebo jenom frajer? Malé otevření tématu. Trochu se to ve stavbě rozpadá, jako by tam vnitřně nebylo co řešit.

Alena Urbanová: Letos mi chyběl u všech hrajících dostatek zaujetí pro hru, jindy nechybí. Vždycky předkládali téma, které bylo pro ně znatelné a důležité, tentokrát nikoliv.

Josef Valenta: Je to trochu jiná skupina dětí, než při jiných inscenacích. Jsou mezi nimi naprostí začátečníci, dostávají pro svou činnost na jevišti dostatek prostoru, ale nemají s tím ještě zkušenosti.

Milan Schejbal: Opět jedna otázka - Co to je? Nevyjasněnost, nejde se přes dramatické situace. Již na Hronově to fungovalo jako tady - tedy ne fungovalo! V dřívějších inscenacích nikdy nechyběl divadelní „grunt“.

VARII

Děti: Pro vyjádření pocitů používaly barvu - nejčastěji černou a ještě do tvaru kříže. Vše bylo černé - kostýmy, scéna O představení řekly, že se jim líbilo, mělo být barevnější. Někteří vůbec nepostřehli hudbu. I děti měly rozpor - hrdina nebo frajer.

Hlavním problémem dětí byla identifikace postav!

Divadlo Rozmanitostí Most - Něžné tragédie..

A bylo by možno popsat mnoho stran, neboť diskuze byla velická a tak tedy v heslech, aby bylo jasno kdo a co...

- spokojen po všech stránkách
- Romeo a Julie na mě nijak moc nezapůsobili a o Carmen nevím, co si mám myslet
- tady šlo o něco jiného, než o divadlo. Oni nesdělovali vztahy ani nehráli příběhy (myslím v inscenaci). Původní příběh lásky Romea a Julie je věčný, je to vnitřní ale hlavně člověčí problém. Nevím co mi chtěli jako divákovi sdělit. Mám obavy, že na mladého diváka by to nezabralo, tam není tolik zájmu o tyto klasické příběhy

Milan Schejbal: Já nemám pocit, že by mezi mládeží nebyl zájem o kulturu, alespoň ne obecně, ale opět je otázka, co tím chtěli říci. Oni nehráli jenom Shakespeara, ale i původní námět (Bandello) a jsou v tom i jejich придané věci, ale já jsem nepochopil, o čem jim šlo. Chybí vztahy, jsou zcela pokroucené. Jak to, že třeba vůbec nefunguje gag, přestože je dobře vystavěn, co s postavou vypravěčky chůvy, která jednu chvíli neví nic, druhou chvíli komentuje, a pak je dokonce účastna na smrti obou. Jako herečka pracuje skvěle - a to i v Carmen. Onen velký tlak nenávisť, který v původním příběhu rázuje vznik té velké lásky, je tady shozen. Romeo a Julie není parodie. A co to tedy je? U parodie nelze hrát „ber kde ber“. Parodie je Carmen. Pro mne je daleko hodnotnější snaha v Radúzovi a Mahuleně sdělit příběh.

Josef Valenta: Vzal jsem to jako příběh, pustil jsem k vodě Shakespeara a prostě jsem se díval. Jsou věci, které fungují zvláště v Carmen (záměny lidí - loutky). Mně se to líbilo.

Alena Urbanová: Romeo a Julie si zachovává jistou linii ušlechtilosti, kultivovanosti, Carmen by si tuto míru také zasluhovala. Název - společný - je Něžné tragédie. Carmen není něžná.

Děti: dávaly do srovnání inscenaci a filmy, které viděly. Příběh kupodivu znaly. Rozpory měly v použití loutek. Někteří to považovali za velmi dobré, jiní zcela odmítali. Příběh daly dohromady pouze starší. Největší zmatek byl v umírání. Carmen se líbila víc pro svůj humor a hudbu. Oblíbené postavy toreador a vypravěčka.

Dita Nacházellová: Na počátku mohla být myšlenka - pojd'me dětem ukázat, že i divadlo může být legrace. Bohužel v této inscenaci se minul svět dětí a dospělých.

Naivní divadlo Liberec - Alina ...

Protože čas běžel a my jsme měli tu možnost, vyslechli jsme ihned názory dětí.

Moc a moc se líbila. Hlavně loutky a scéna. Vše bylo krásně barevné, krásně hráli s loutkami, líbil se Mílek na labuti. Děti ale nedávaly vůbec dohromady příběh - pouze tyto jednotlivosti. Pouze jeden - nejstarší - prohlásil, že děj byl nesmysl a neví, proč to hráli.

Závěr: je to málo parodie pro dospělé a mnoho pro děti !

- vyslechl a zapsal Jiří Hlávka -

Seminář B

Ani ty boty šít neumí

Autorské představení Mirka Slavíka Stopět v podání Divadla Hudradlo vyvolalo diskuzi na téma: „Do jaké míry by mělo divadlo odrážet aktuální stav společnosti.“ Dále je důležité mít přesně určené komu a kdo hraje. Do třetice vyvstala otázka žánru. Není v pohádce snaha pobavit kontraproduktivní?

Setkali jsme se s názory, že příběh je vybudován jinak, než to bývá v pohádkách. Jde o epické představení s politickými vsuvkami, v němž je po minut hlavní dramaturgický konflikt. Místo konfliktu hraje jenom dramatická situace, jíž v tomto případě rozumíme rozpor mezi skutečností a pseudo-reality. Lidé z domovské vesnice ševce se až od obyvatel sousední vsi dozvídají, že jejich místní nekňuba, který koneckonců ani ty boty pořádně opravovat neumí, je velký hrdina. Až ZPĚTNĚ ho začínají uznávat. CO a PROČ přijde je řečeno, ale není vysvětleno JAK.

Velice rušivě působí vypravěčky. Žádná z nich není individualizována, nikdo nemá žádné konkrétní poslání, svůj cíl. Holky se předvádějí před diváky, i když od Hronova ubraly a pitvoří se. Nemají co hrát. To je především záležitost autora. Hudradlo hrát umí, jak již mnohokrát i tady v Libici dokázalo, ale v tomto příběhu k tomu nemá prostor. Divák nejde, jak je u souboru zvyklý, s herci od začátku do konce (viz loňská Píšťalka či O vlku a beránkovi). Nikomu tu nefandí.

SATER

projekce
inženýring

GROUP

P R O J E K T

s.r.o. Kolín

Co na to děti?

Eva Kodešová, která vede jednu Průzkumnou skupinu, volila pro hodnocení představení Hudradla barevnou metodu. Na výkresech se objevila černá, symbolizující kostýmy, žlutá jako barva štěstí a příjemných zážitků, zelená jako příroda a modrá, barva nebe a symbolika cesty.

Dětem se nelíbily kostýmy, kulisy a herci. Tím se potvrdilo se, že dětské publikum spíše bere, když pro ně hrají dospělí. Rády by měly hrdinu jako televizního Hercula, ale tady se to nepovedlo. Malí průzkumníci vůbec nevěděli, jestli švec zabil: otravné dospěláky, komáry nebo jiné potvory. Hlavní hrdina byl podle nich otrapa, který se ztrapnil před saní. Nebo možná došlo k trapnému omylu a saň ho sežrala. Snažil se vytahovat, a proto děti hře přisoudily názvy jako Vejtaha, Frajer-nebo Jsme bez prezidenta. Devíti dětem se představení na sto procent líbilo, pouze dvěma se nelíbilo. Byly by rády, kdyby tam byla veselejší hudba. Ze hry plyne poučení: "Když se člověk vytahuje, tak špatně skončí."

Dvakrát o hravosti

Loutkářský soubor LDO ZUŠ Žamberk předvedl dvě povídky. Na semináři B byly hodnoceny souběžně, názory se zakládaly na srovnávání. V první povídce Kdo řekl mňau se všichni svorně shodli na tom, že hlavní hrdince nevěří. A proč? Možným výkladem je, že mladinka herečka sdělovala cíl své postavy jako něco, co jí přijde hloupé sdělovat dospělému publiku. Svou roli hraje věk. Kdyby publikum nebylo dospělé ale skutečně jen malé děti, určitě by reagovala jinak. Možná, že dívka překročila onu věkovou hranici, kdy ji přestala vyhovovat dříve nastudovaná forma hry.

Druhá minihříčka Sluníčko a dva kamarádi je celistvější. Kultivovaná a herecky zvládnutá hra děvčete, jež hraje trojroli sluníčka a dvou havranů, všem připadala jako skutečné souznění s postavou. Téměř nikomu nevalily takové věci jako nerozlišování hlasů třech postavíček. Naopak. Pánové Zajíc, Zborník a Bergman v tom viděli klad, který upozorní na holčičku: „Já jsem to, co vyprávím a těší mě to.“

Pojďme si vesele zasmutnit

Mostecké Divadlo Rozmanitostí sehrálo v Libici hru Mattbo Bandella Něžné tragédie. Skládala se ze dvou upravených slavných her Shakespeara a Bizeta.

Soubor chce v obou případech zábavnou formou oslovit diváka. Z účastníků semináře B pouze jeden projevil absolutní nesouhlas s představením: „Romeo a Julie je příběh chůvy a vůbec mi to nepřipadá nenásilné. A Carmen? V originále jde o velkou lásku a rozpor. Tady se děti smějí, když se lidé zabíjejí.“

Přes tento ojedinělý názor se většina shodla na tom, že tato úprava obou klasických děl přináší novou kvalitu. V současné době se člověk velice často setkává s problémem, jak podat velká díla současnému divákovi. Problém není ani tak v tom, jak to podat. Spíše v tom, že tyto hry bývají často zahrány špatně, což odradí potenciální nově, mladé příznivce. Roli hraje jazyková úprava a módnost. Vezmeme si dnešní trend návštěvy muzikálů. Klíč, jímž byly upravovány tyto příběhy, hru zjednodušuje. Na druhé straně tím přináší novou kvalitu. Dnešní doba se zmocňuje věci antiiluzivním způsobem. Prověřuje se, jak jsou věci z dob dávných nosné v současnosti. Jak jsou reálné.

Vladimír Zajíc: „Toto uchopení klasiky je opodstatněné. K představení Romea a Julie mám sice spoustu výhrad, ale beru je. Divadlo Rozmanitostí za poslední rok a půl hodně postoupilo. U Carmen, kde se jedná o důsledné vtažení prvků opery či operety do loutkového divadla, jsem byl úplně vtažen do děje. Polibek Carmen by měl vstoupit do dějin. Problém obou her vidím v nedotažení situací. V případě zmiňovaného polibku herečka sama scénu dotáhla, ale nedohrála ji s loutkou. V obou hrách jsou dotažené katarze, ale ne důsledně.“

Divadlo Rozmanitostí si více, než jsme zvyklí, dělá legraci z nastolených situací. Ale ne tam, kde by nám to vadilo. Pouze tam, kde je to vhodné. Musí to dát hře jiný rozměr. Vedoucí semináře B jsou toho názoru, že uvidí-li někdo Carmen v tomto loutkářském provedení, tak to mladého příjemce povede k tomu, že si koupí knihu. Carmen tímto zjednodušením nijak neutrpěla, stejně jako Romeo a Julie.

Zeptejme se děti...

V případě Romea a Julie byl největším problémem pro děvčata konec. Původní děj tragédie bez větších problémů dovyprávěly, ale žádná z nich nevěděla, co se stalo po svatbě. Chůva byla, ve srovnání se Shakespearovým originálem, hodná a pomáhala Julii, která nakonec umřela v hrobce žalem. Kromě verze o smrti žalem přišly děti na verzi, že Julie chtěla slíbat jed ze rtů, ale protože Romeo nepřišel, tak se udusila.

Carmen daly děti jednoznačné jedna s hvězdičkou. Nadchla je nejenom skvělá hudba ale především humor. Hlášky: „Ty vole, to je ale těžký“ nebo „Bacha, jede bejk“, vyhrály. Vyprávěčka, která vše řídila, se jim na 100% líbila a byla mýtická. Herečka Carmen dělala dobré vtipky.

SP TELECOM

Večer v rytmu Háre Krišna

Prozradím jednu maličkost. Na večerním béčkovém semináři se pouze nehodnotilo představení Alína aneb Petřín v jiném díle světa Naivního divadla z Liberce. Podrobnosti jsou přísně tajné. Závěry však odhalím.

Představení o Alíně vzniklo v minulém století jako reakce na rozšíření němčiny. Adaptačce na současné poměry a přesun do Asie nikomu příliš neseseděl, stejně jako „sexuální bestie“ bůžek lásky, který měl všechno dodělat.

Vladimír Zajíc: „Zakopaný pes je v tom, že tento způsob prezentace dnes nebereme. Rekonstrukce dějů minulých na současného diváka nepůsobí. Hraje se jako za Komenského jenom frontálně, a i to je na úkor kvality. Detail je tady moc důležitý. Vadí délka hry. Pokud by se jednalo o půlhodinovou anekdotu, byli bychom z toho všichni odvázaný. Dnes nefunguje dávný zážrak oživlého dřeva. Současného diváka oslovuje především vztah loutka - herec. Tady vůbec nebyl. Hra je výtvarně zajímavě udělaná věc (super loutky a super scéna - přeměna trojrozměrného závěsu na Hradčany a na Petřín), ale to je vše. Text, který by měl být wordwill, se tváří jako dramatická pohádka.“

Aleš Bergman: „Do určité doby mě to vtahuje, má to pro mě tajemství. Téma češtiny mě nabudí a stavím se k němu vstřícně: „Co bude dál?“ V hlavě si dělám projekt. Jenže se nic neděje, loutky pořád dělají tutéž věc. Moje představy se nekonají. Hraje se pouze natažená anekdota. Veliké očekávání je v určité chvíli úplně rozeznáno.“

František Zborník: „Záměrem této hry je divadlo pro celou rodinu. Děti by si mohly užít slona a princeznu. Dospělé publikum baví, stejně jako samotné herce, aktuální obsah. Politickým vtipem, aktuálností textu, je hra transponována do současnosti. U divadla je důležité, že budu něco strašně CHTÍT VĚDĚT. To u Liberce chybělo.“

Inscenace je poučením o prostředcích. Nikdy nevíme, co je moderní. Měli bychom přistupovat k dávným výrazovým prostředkům divadla dnešními očima. Musíme vědět, proč to tenkrát tak fungovalo a jak to udělat, aby to fungovalo i dnes.

Vede bůžek lásky

Při hodnocení Alíny byly lektorky skupiny na rozpacích, jak představení hodnotit. Bály se, že děti nebudou chtít mluvit, ale nakonec je překvapily, jak se rozpovídaly. Líbilo se to, byly tam krásné loutky a přeměňovalo se pozadí na Prahu. Sympatie na celé čáře vyhrál Mílek na lauti. Ale! Královna měla vrásky. A proč chtěli zabít generála, když mu pak dali vládu? Mílek hrál na obě strany. Afrika se nám nevyrovná. Češi jsou dobří, ale dřív jsme byli lepší, protože když nám něco nabídli, tak jsem hned byli hrrr. Generál byl dobrý anebo zlý? Proč vlastně bude vládnout?

Děti se přiznaly, že by v zemi, kde se pohádka odehrává, pokud by vládnul generál, v deseti případech z jedenácti nechtěli bydlet. Stejně nety-pizovanou figurou byl pro ně skřítek. Nevěděly, jestli je dobrý nebo zlý. Za tří čtvrtin by ho tiply na dobrého, protože pomáhal český holce. Ale šlo přece o hezký ženský, tak proč by hodný nebyl? V šesti případech by na představení znovu nešly, sedm dětí by ho klidně vidělo znovu.

- Zaznamenala Štěpánka Mikešová -

Jak jsme nesešli ... a potom už jo aneb Zápisky skupiny D1 a D2

Do roka a do dne znovu popisují debaty mladých, chytrých a veselých dětí, kteréžto zdejší představení sledují a poté o nich si povídají. A je to změna, to teda jo! Ještě před rokem se školkou proháněly davy spíše než divadla blbnutí chtivých dětí, převážně domorodého původu, takže nežli povídání o divadle jsme se často věnovali krocení dravé zvěře. A letos?

V nejtajnější místnosti kroužek mladých intelektuálů s Jardou Kodešem úpí, a my, vedoucí a instruktoři skupin D1 a D2, bloudíme po ránu po školce a marně hledáme jakékoliv diskuze chtivé dítě. A nakonec i nalézáme, a to: jednoho mladého divadelníka z Prahy, jednoho místního Jarouška, vlastní zdroje a Hudradlo. A takto jsme doposud vše probrali:

Radúz a Mahulena

Líbilo se: využití hadru na scénu a proměnu Mahuleny (ale všichni ji litovali skrz bolest ve větvích-rukou), téma o lásce a nenávisti.

Nelíbilo se: hudba, neb byla příliš dominantní a sekaná, herectví všech, neb se jim nedalo moc věřit, Mahulena neměla žádnou radost a Radúz nebyl dost hezký.

Černošskej Pán Bůh...

Líbilo se: černošci, hudba, scéna, která byla využitá, gorila

Nelíbilo se: 2 konce, které mohly být dřív, protože to bylo moc dlouhé, nejasnost toho, že herci jsou vlastně černoši. Znalcům chyběly některé části Starého zákona a divili se změnám.

Kdo řekl mňau

Líbilo se: použití rukavic, výtvarné pojetí (žába, kočka, štěně, kohout...), pomalejší tempo pro školkové děti

Nelíbilo se: úvodní písnička, pomalejší tempo, velký pes a ryba, nebylo zcela jasné, kdo vlastně je kočka (hlava nebo klubičko?)

Sluníčko a dva kamarádi

Líbilo se: výtvarno, holka-herečka, i když se znalům zdála horší, než posledně

Nelíbilo se: oproti první drobnice jim tentokrát chyběla uzavřenost děje pointou nebo alespoň vypravěč, který by je na začátku uvedl do obrazu.

Stopět (Hudradlo při diskuzi mlčelo!)

Líbilo se: šikovné holky (znalcům připadaly méně šikovné než posledně), hudba pod rvačkama, rvačky jako nápad

Nelíbilo se: nedotaženost zpomalení pohybů při rvačkách, občasné drmolení a zmatek

Podtitul: Švec předsedou vlády

Něžné tragédie - Romeo a Julie

Líbilo se: účelná scéna, zámek na klobouku, loutky, stínohra - to vše pomohlo zahrát detaily

Nelíbilo se: snaha příliš to zkrátit a odlehčit, snaha po směšnosti, občasná nesrozumitelnost děje, nejasné vztahy mezi herci a loutkami, bylo to málo o lásce a neštěstí, ale spíše o chůvě

Něžné tragédie - Carmen

Líbilo se: scéna, cikánky, fůrky, využití hudby z opery

Nelíbilo se: ztratil se nám vlastní příběh o Carmen, rámeček, na kterém jsem se nemohl úplně shodnout, co vlastně je, převažoval, stejně jako vypravečka, což zřejmě vyplývalo ze snahy po originalitě, oživení, směšnosti (viz býk), opět problémy s principem střídání herců a loutek, nejasnosti v tom, jaká vlastně je Carmen (mrcha?) a proč ji hraje živá herečka

Alina ...

Líbilo se: výtvarno - scéna, loutky (slon, opice, vlajky, Turci) i voda, některým hlas Mílka, stínová děkovačka vodičů

Nelíbilo se: scéna, která převažovala nad loutkami, nejasnost příběhu (někteří vůbec netušili, proč Alina chce domů, jak se ocitla v cizině, co tam dělá Mílek apod), zbytečné efekty (voda, kouře, Praha...), Mílek (kdo to byl a proč to všechno dělal?), hudba a písně, nejasnost toho, o čem to vůbec je...

Toť zápis jest, neb dále jsme si jen na různé postavy z kousků shlédnutých hráli a jejich vztahy kombinovali a vesele se u toho smáli. Pokračování příště.

- Petra Rychecká -

Seminář dětí D3

Radúz a Mahulena

Představení Radúz a Mahulena bylo pro nás průměrné, s těmito výhradami:

- některé role nám tipově nevyhovovaly (Radúz)
- herecké výkony, zvláště Radúze, krále Stojmíra, královny Nyoly nás nepřesvědčily
- některým postavám jsme nerozuměli (špatná výslovnost). Např. někteří z nás slyšeli místo Runa - Luna

- jiné scény nám přišly zdlouhavé (loučení Radúze a Mahuleny na hranicích, před Magurským sídlem
- velmi těžké bylo ovládání hor a proměnlivost scény
- kostým Radúze připomínal spíše kostým dřevorubce než královice
- měli jsme nejasnosti ve scéně s prolomením kouzla stromu
- bylo určeno pro děti do 10 let, podle našeho názoru mělo být spíše pro děti od 10 let. Děti 10-leté podle nás nemůžou ještě chápat všechny souvislosti.

Černošský pán Bůh, Starej zákon a proroci

Ve srovnání s představením Radúze a Mahuleny dopadlo toto představení v naší skupině v poměru 6:2 pro Černošského pána Boha. Herci zde, oproti hercům z prvního představení (dost toho srovnávání), více prožívali své role - a že jich bylo hodně. Téma starého zákona bylo sehráno se spoustou zajímavých nápadů. Vytknout bychom mohli snad jen nudný začátek, stále nekončící představení, pro některé z nás to bylo nesrozumitelné. Po společné domluvě jsme našli plno věcí, které je nutno také pochválit, tak např. scéna s gorilou, stavba Babylonské věže, nápad se stromem, líbila se nám manipulace s loutkami a spousta jiných věcí. Nám všem se líbila hudba - snad až příliš hlučná, ale hlučnost dodávala celkové atmosféře hry dobrý „efekt“. Toto představení, které bylo určeno pro děti do 10 let je podle nás určeno pro děti od 12 let. Děti 10-leté podle nás nemohou chápat všechny souvislosti.

- Seminář D3 -

P.S.: Já jsem tomu rozuměl a představení se mi velmi líbilo.

- Martin Strotzer -

Kdo řekl mňau

Představení bylo hravé a milé, dobře vymyšlené, líbila se nám práce se zástupnou rekvizitou - nůžky + peněženka = žába. Vadilo nám, že jsme neviděli dobře scénu s rybou a pauzy, při kterých si herečka vyměňovala rekvizity.

Sluníčko a dva kamarádi

Ocenili jsme výkon dítěte - výborné vedení maňášků. Celkově k těmto dvěma vystoupením: každá věková skupina vnímá takováto představení jinak.

Stopět

Celkově toto představení řadíme mezi méně úspěšnější. Začátek byl trochu zmatený - najednou tu byli dva ševci (konkurence, chaos, opravdu nevíme, co si máme myslet). Nepochopili jsme proč saň umřela, když snědla stopětku. Toto málo srozumitelné představení nás moc nepotěšilo.

Něžné tragédie - Romeo a Julie

Celkově se nám představení líbilo, i když některým z nás vadilo, že byl příběh v druhé části pozměněn. Příběh byl vyprávěn loutkami i lidmi přehledně, ale někomu nevyhovovalo, že vévoda byl v úvodní scéně mnohonásobně větší než ostatní postavy. Někteří to chápali jako inscenační záměr. Trochu nás zmátlo výtvarné řešení loutek otců rodu, které jsme si zaměnili v první chvíli se soudci. Naproti tomu vtipně působili lidičky pod sukněmi. Ve scéně souboje Tybalta a Merkucia vadilo, že Romeo byl jako loutka. Poté, co Romeo zabil Tybalta, se představitel Tybalta znovu objevil ve scéně pohřbu Julie ve stejném kostýmu. Jsme potěšeni, jak byla udělaná scéna i kostýmy k celému představení, zvláště efektně působila scéna v kostele a hrobce.

Něžné tragédie - Carmen

Na rozdíl od Romea a Julie jsme se hůře orientovali v příběhu. Oceňovali jsme, že příběh byl hrán vesele a hravě. Nejlepší fóry byly: cikánky, kraví fanyanky na býčím zápase, vražda Carmen vidličkou, kouření ve fabrice. Tanec Carmen působil tak, že je udělán spíše podle hereččiny představy, než podle španělského originálu. Oceňujeme herečků výkon herečky - nápo-vědy. Líbila se nám scéna a kostýmy.

Naše skupina se rozdělila přesně na polovinu, jedné se více líbil Romeo a Julie a druhé Carmen.

Alina aneb Petřín v jiném díle světa

Až na jednu výjimku se představení nelíbilo. Celkově byl příběh neměnný a nezáživný. Loutky se sice líbily, ale scéna působila vyumělkovaně. Některým vodičům nebylo dobře rozumět. Nepochopili jsme také, proč Alina na konci představení předala vládu Vampuránovi. Jestliže představení mělo být parodie na vlastenecké zpěvohry a na marionetové divadlo, tak jsme to nepochopili.

- Skupina D3 -

Zpravodaj 26. ročníku FEMAD v Libici nad Cidlinou 18. - 20. a 25. - 27. září 1998
Vydává nákladem 100 výtisků z pověření Přípravného výboru FEMAD 1998 redakční rada ve složení: odpovědný redaktor Vlastimil Ondráček, redaktori: Jiří Hlávka a Štěpánka Mikešová, technická spolupráce Jaroslav Vondruška mladší, grafika a ilustrace: MUDR. Václav Morava.

Cena Kč 2,-